

Легендарна новела О. Генрі!

Авантюристи Сем і Білл шукають легких грошей. Для цього вони розробили ідеальний план викрадення сина впливового містера Ебенезера Дорсета — неабиякого дуки за мірками маленького містечка. Дочекавшись слушної нагоди, Сем і Білл хапають хлопця та ховають його в печері, сподіваючись отримати від багатенького батька викуп у 2000 доларів. Але малий, анітрохи не злякавшись, з головою поринає у пригоду, наче в захопливу гру. Хлопець проголошує себе Вождем червоношкірих і влаштовує справжнє випробування для викрадачів, які тепер мають грати за його правилами...

Ця історія і багато інших новел О. Генрі відкривають нам цікавий світ сміливих, дотепних, щирих людей, здатних на відчайдушні, проте не завжди благородні вчинки.

www.bookclub.ua

ISBN 978-617-12-7920-9

9 786171 279209

ISBN серії

ISBN 978-617-12-4214-2

9 786171 242142

О.Генрі

ВОЖДЬ ЧЕРВОНОШКІРИХ

Бібліотека пригод

О.Генрі

ВОЖДЬ
ЧЕРВОНОШКІРИХ

✦ *Бібліотека пригод*

Бібліотека пригод

Збірка

УДК 82-32
Г34

Жодну з частин цього видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Переклад *Володимира Верховеня*

Адаптація і передмова *Андрія Клімова*

Оформлення серії *Михайла Курдюмова*

Художник *Михайло Курдюмов*

ISBN 978-617-12-4214-2 (серія)
ISBN 978-617-12-7920-9

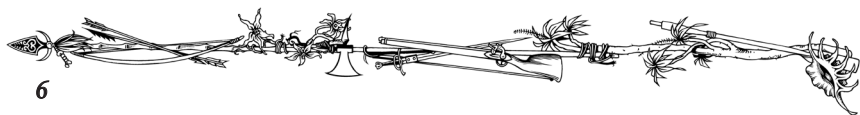
© Книжковий Клуб «Клуб
Сімейного Дозвілля», ви-
дання українською мовою,
2020
© Книжковий Клуб «Клуб
Сімейного Дозвілля», ху-
дожне оформлення, 2020

АРЕШТАНТ № 34 627

У світовій літературі відомо не так багато справжніх майстрів короткого оповідання, як-от Антон Чехов, Акутаґава Рюноске, Орасіо Кіроґа, Стівен Кінґ. До цих уславлених письменників цілком можна долучити й Вільяма Сідні Портера, відомого нам за творчим псевдонімом О. Генрі (1862—1910).

Коротке оповідання — зовсім не малозначний літературний жанр. Багато авторів пробували себе в ньому, але мало кому вдавалося досягти успіху. Кілька сторінок, сповнених тонкого гумору, несподіванок, сюжетної дотепності, колізій життя об'ємно окреслених героїв із яскравими характерами і глибокими почуттями, — це «найвищий пілотаж» літератури. Досконала віртуозність, точна й правдива передача реальності, простий і zarazом блискучий стиль, як-то кажуть, в одному флаконі.

Вільямові Портеру знання життя не бракувало. За неповні 48 років, насичених драматичними подіями, він побачив і пережив усе, що доля могла приготувати вихідцеві з низів у Америці кінця XIX сторіччя. Майбутній письменник рано залишився без матері: йому було три роки, коли вона померла. Опікувалася сиротою тітка — батькова сестра. Вільям закінчив її приватну школу, водночас працюючи в аптеці свого дядька, щоби стати фармацевтом. А за кілька років він вирушив до Техасу, де змінив багато професій і занять: працював на ранчо, служив у земельному управлінні, був касиром і рахівником у банку. 1894 року в тегаському Остіні Портер почав видавати гумористичний тижневик «Роллінґ Стоун», сторінки якого майже щент заповнював власними нарисами, мініатюрами,

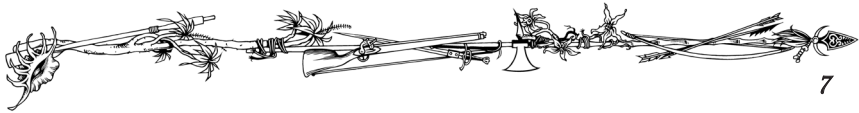

жартами, віршами і навіть малюнками. Журнал проіснував усього рік, а потім трапилася подія, яка докорінно змінила життя його видавця.

У банку, де Біллі Портер працював касиром, виявили нестачу. Це сталося напередодні ревізії, тож шукати справжнього винуватця було вже запізно. Підозра впала на касира, і Біллі, не чекаючи на звинувачення, вирішив втекти. Залишивши в Остіні молоду дружину, він подався в мандри.

Спершу переїжджав від міста до міста, ховаючись під вигаданими іменами, а потім перетнув мексиканський кордон. І почалися його поневіряння Центральною та Південною Америкою. Невдовзі Портер опинився з-поміж янкі-авантюристів, які в різні сумнівні способи ошукували довірливих тубільців. 1898 року його наздогнала звістка про тяжку хворобу дружини, і він негайно повернувся до Америки, та, на превеликий жаль, не встиг застати жінку живою. Тільки-но замовк голос священика, що читав заупокійну відправу, Портера було заарештовано, засуджено і спроваджено до міста Коламбус у штаті Огайо, де він пробув наступні три роки як ув'язнений № 34 627.

У в'язниці Вільям Портер працював у лазареті й аптеці. Саме тоді він почав писати оповідання зовсім іншого змісту, ніж друковані раніше в його журналі, — більш проникливі, пройняті сумною іронією, з несподіваними розв'язками. Їхніми героями стали ті, хто жив із ним пліч-о-пліч: люди американського дна, волоцюги, різні пройдисвіти і дрібні гангстери. Перше з цих оповідань — «Різдвяний подарунок Діка Свистуна» — було опубліковано в популярному журналі «Мак-Клюрз Меґезін» 1899 року під псевдонімом О. Генрі. Справжнє ім'я автора залишилося невідомим редакції, а гонорар за оповідання ув'язнений витратив на різдвяний подарунок для своєї єдиної доньки, яка виховувалась у далеких родичів.

Доля приготувала письменникові сюрприз — цього разу приємний. Читачі помітили нового автора, і вже до виходу з в'язниці таємничий О. Генрі, котрий через третіх осіб надсилав видавцям свої твори, зажив популярності. Та ще протягом двох років він залишався в тіні й лише 1903-го приїхав до Нью-Йорка, де один із великих журналів запропонував йому контракт — писати одне оповідання на тиждень.

Так зник арештант № 34 627, він же Вільям Сідні Портер, а натомість з'явився видатний американський письменник О. Генрі.

Його літературна спадщина налічує 18 томів — це близько трьохсот оповідань і новел та роман «Королі і капуста». Незадовго до смерті від тяжкої хвороби О. Генрі стверджував: «Усе, що я писав досі, це просто пустощі, проби пера, порівняно з тим, що я напишу за рік». Та він помилився: своє виняткове місце в історії літератури початку ХХ сторіччя письменник посів як блискучий майстер малого жанру, творець унікальних сюжетів і чудових діалогів, у яких залунали голоси всієї Америки — від мільйонерів і політиків до праль, дрібних спекулянтів та клерків. Утім, головне в цих творах навіть не сюжети, а теплота і справжня людяність, які відчуваються в кожному рядку, що вийшов із-під його пера.

**ЗІ ЗБІРКИ
«ШЛЯХЕТНИЙ ШАХРАЙ»**

ПЕРСОНАЛЬНИЙ МАГНЕТИЗМ

Джефф Пітерс знав стільки найрізноманітніших способів заробляти гроші, скільки рецептів приготування рису знають мешканці Південної Кароліни.

Найбільше я полюбляв слухати оповідки про часи його молодості, коли йому доводилося торгувати з візка мазями від ревматизму та порошками від кашлю, жити надголодь, а то й ставити на кін останнього мідяка, намагаючись обіграти в кості власну долю.

— Якось примандрував я до селища Фішермен-Гілл, що в Арканзасі, — розповідав він. — Довговолосий, у штанях з оленячої замші й мокасінах, гадаю, я справив враження на місцевих, а надто мій перстень, що зблискував на пальці, із діамантом завбільшки як лісовий горіх. Той перстень я виміняв ув одного дивака — актора з Тексаркани — на складаний ніжик.

Звався я тоді лікарем Вуф-Ху, знаменитим індіанським знахарем і цілителем, і в руках у мене не було нічого вартого уваги, крім хіба що чудової настоянки, яка мала назву «Живило для недужих». Вона складалася з цілющих трав, випадково знайдених дружиною вождя племені чокто. Красуня нібито збирала зелень для гарнірування традиційної страви, що подається на щорічному святі Кукурудзи, коли натрапила на цю траву.

У містечку, де я побував перед тим, справи йшли вельми кепсько: у кишенях моїх залишилося всього п'ять доларів. Тому, прибувши до Фішермен-Гілл, спершу я пішов до аптекаря, який дав мені в борг сотню пляшечок із затичками. Етикетки й інші потрібні речі знайшлися в моїй валізі. Я винайняв у готелі номер, де був кран, із якого текла вода. Отож дуже скоро мое око потішили рівненькі рядочки пляшечок, що вишикувалися на столі із «Настоянкою живильною для недужих». Життя знову здалося мені цілком стерпним.

Шарлатанство? У жодному разі, сер. Адже в пляшках була не сама вода. Я чесно додав до неї хініну на два долари й нешкідливого барвника на десять центів. Багато років потому, коли доля знову закинула мене в ті місця, люди стали докучати мені проханнями продати їм бодай слоїчок того цілющого зілля.

Надвечір я роздобув візок, викотив його на Мейн-стрит та й відкрив там свою торгівлю. Мушу зазначити, сер, що місцевість, де розташований Фішермен-Гілл, насправді болотиста й малярійна. Тож не дивно, що ту мою настоянку містяни хапали, як гарячі пиріжки з м'ясом на вегетаріанському обіді. Я вже встиг розпродати зо дві дюжини пляшечок вартістю пів долара за штуку, аж раптом відчув, як хтось сіпнув мене ззаду за полу.

Я, чудово знаючи, що це означає, мерщій всунув п'ятидоларового папірця в лапу суб'єктові зі срібною зіркою на грудях.

— Шерифе, — кажу йому, — чудовий вечір, еге ж?!

А він мені:

— Чи маєте патент міської влади на право продажу цієї трутизни, що її у вас язик повертається називати ліками?

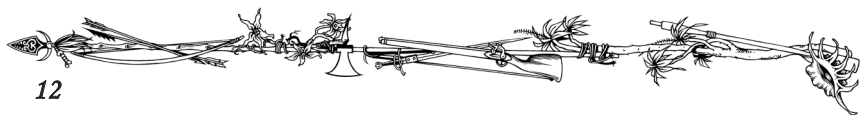
— Ні, не маю, — відповідаю йому. — Звідки мені знати, що це місто? А коли так — завтра ж подбаю, щоби патент у мене був.

— А доти я змушений прикрити вашу комерцію, — відкарбував полісмен.

Я згорнув торгівлю, а повернувшись до готелю, розповів його власникові, що сталося.

— Ото ж бо й воно, — мовив він. — У нас вам не дадуть розвернутись. І знаєте чому? Мерів зять, доктор Гаскінс, — єдиний лікар на все місто, тож мер не допустить до медичної практики жодного самозванця, аби той не відбивав пацієнтів у зятя.

— Таж я й не займаюся медициною, — кажу. — У мене дозвіл від уряду штату на роздрібну торгівлю.

А коли місцева влада вимагає особливий патент, я просто сплачую за нього, та й по всьому.

Наступного ранку я йду до мера, але мені кажуть, що його досі немає в канцелярії і ніхто не знає, коли він з'явиться. Тож лікареві Вуф-Ху довелося знову повернутися до готелю, вмотитися зручніше в фотель, запалити сигару й чекати.

Невдовзі в сусідній фотель усаджується молодик приємної зовнішності з синьою краваткою на шиї й питається, котра година.

— Пів на одинадцятку, — відповідаю. — Ви — Енді Таккер. Я чув про деякі з ваших удалих оборудок. Наприклад, «Універсальний набір Купідона» — ним ви займалися на Півдні. Дайте-но пригадаю, що там було... Еге, обручка з перуанським діамантом, шлюбна каблучка, тертушка для картоплі, пляшечка заспокійливих крапель і портрет Дороті Вернон¹. Усе разом — за пів долара.

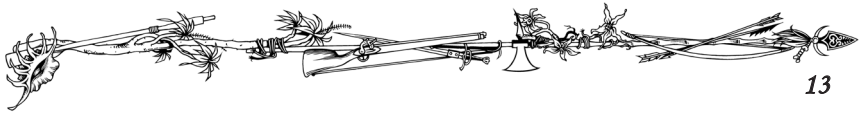
Енді лестило, що я його пам'ятаю. Здібний вуличний шахрай, він поважав своє ремесло й завжди задовольнявся трьохсотвідсотковим чистим прибутком. Хлопець мав безліч пропозицій нелегального заробітку, як-от контрабанда чи наркоторгівля, утім, іще нікому не вдалося збити його на манівці.

Мені саме був потрібен компаньйон. Порадившись, ми дійшли думки попрацювати вдвох. Я розповів про стан справ у Фішермен-Гілл і про складнощі з торгівлею, зумовлені політикою втручання в неї місцевої касторки.

Енді щойно прибув ранковим потягом і ще не встиг гаразд збагнути, що й до чого. Його справи теж були не блискучі, й він мав намір організувати тут збір пожертв на спорудження нового панцерника в місті

---

¹ Героїня однойменного фільму за участю Мері Пікфорд. (Тут і далі прим. ред. та перекл.)

Еврика-Спрінгс, розташованого, як усім добре відомо, за п'ятсот миль від найближчого узбережжя. Словом, нам було про що серйозно поговорити, і ми вирішили прогулятися...

Наступного дня об одинадцятій ранку, коли я був у номері сам-один і обмізковував, як його підступитися до міської влади, у двері постукав чорношкірий незнайомиць із проханням, щоби славнозвісний індіанський цілитель завітав до судді Бенкса — бо той раптово важко захворів. Заразом з'ясовується, що містер Бенкс не тільки суддя, а й виконувач обов'язків мера.

— Я не лікар, — тлумачу я цьому дядькові Тому. — Чом ви не покличете справжнього лікаря?

— Ох, пане! — гне своє чорношкірий. — Містера Гаскінса викликали до хворого за двадцять миль¹ від міста. Іншого лікаря в нас немає, а суддя Бенкс зовсім недужий, зовсім... Будь ласка, не відмовляйтеся, бо, якщо я вас не приведу, він мені голову відірве.

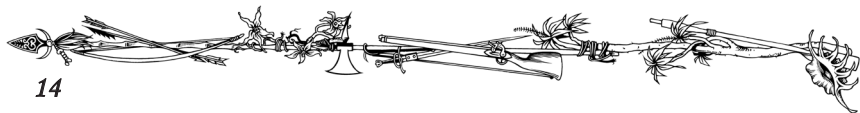
— Що ж, як добрий християнин, я, мабуть, готовий оглянути містера Бенкса, — кажу, вкладаючи до кишені пляшечку «Живильної настоянки», і вирушаю до садиби мера.

Чудовий дім: мансарда, черепичний дах, сад і два чавунних собацюри на газоні біля входу.

Мера Бенкса я застаю в ліжку. З-під ковдри видніють тільки розкуйовджені бакенбарди та босі п'яти. Хворий видобуває з себе такі утробні звуки, що якби я почув їх у Сан-Франциско, то вирішив би, ніби знову почався землетрус. Біля ліжка нерішуче тупцює молодий хлопець із кухлем води в руках.

— Лікарю, — белькоче мер, — я нестерпно страждаю... Мені недовго лишилося. Чи не могли б ви бодай чимось зарадити моїм стражданням?

¹ Одиниця довжини, поширена в США; дорівнює 1,609 км.

— Сер, я не можу назвати себе справжнім учнем Гіппократа, — кажу йому, — позаяк не вивчав медицину в університеті й прийшов до вас із суто людського співчуття.

— Я глибоко вдячний вам, — мовив хворий. — Лікарю Вуф-Ху, це мій небіж, містер Бідл... Він намагався полегшити мій біль, але марно... О Господи! А-а-а!.. — раптом залементував він.

Кивнувши містерові Бідлу, я підсідаю до ліжка і намагаюся намацати у хворого пульс.

— Дозвольте оглянути ваш язик, — кажу, потім відтягую вгору повіку і пильно вдивляюся в очне яблуко. — Коли це почалося? — суворо запитую.

— Мене схопило... ой, ой... учора ввечері, — відповідає мер. — Дайте ж мені нарешті чого-небудь, лікарю, врятуйте ближнього!

— Містере Фідл, — наказую я, — підійміть-но штору на вікні!

— Не Фідл, а Бідл, — виправляє мене хлопець.

— Сер, — кажу, приклавши вухо до спини хворого і вдаючи, ніби прислухаюся, — ви підхопили вкрай серйозне суперзапалення клавікули епікордіала.

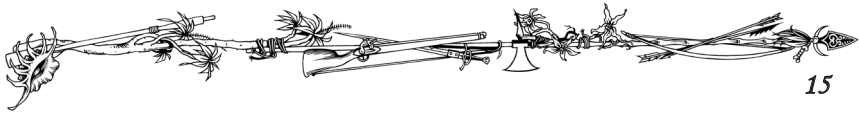
— Боже милосердний! — стогне він. — А чи не можна щось утерти, вправити чи взагалі зробити бодай щось?

Я беру капелюха, розвертаюся і рушаю до виходу.

— Куди ж ви? — лементує мер. — Ви що, зібралися покинути нещасного помирати від цих суперепікордіалів?

— Навіть якщо у вас є тільки співчуття до ближнього, — встряє цей Бідл, — ви не можете кидати хворого, лікарю Хуа-Хо...

— Вуф-Ху, — виправляю я, повернувшись до хворого. — Містере Бенкс, — кажу, — у вас залишився лиш один шанс. Жодні ліки вже не допоможуть. Але існує сила, варта всього аптекарського зілля разом узятого, хоча її застосування обходиться недешево.

— Що ж це за сила така? — запитує Бенкс.

— Прологомени¹ науки, — відповідаю я. — Перемога розуму над сарсапарилою². Тверда віра в те, що хвороби й страждання існують тільки в нашій уяві — чи радше у нашій підсвідомості. І я можу це вам продемонструвати!

— Про яких таких прологоменів ви тлумачите, лікарю? — хрипить мер. — Чи ви, часом, не анархіст?

— Я кажу про велику доктрину психічної дії, про найпрогресивніший метод лікування будь-яких недуг — від абсурду до менінгіту, про вражаюче явище, відоме як персональний магнетизм.

— І ви здатні це зробити, лікарю?

— Я один із членів синедріону³ Внутрішнього Храму, — кажу. — Кульгаві починають говорити, а сліпі ходити, щойно я беруся до своїх пасів⁴. Я — відомий медіум і гіпнотизер. На останніх сеансах в Анн-Арборі тільки за мого посередництва покійний голова тамтешнього акціонерного товариства «Лісоторгівля Морлі» міг повертатися на Землю задля розмов з своєю сестрою Джейн. Але тепер, як вам відомо, я продаю ліки для бідних і не займаюся магнетичною практикою. На те є причина: я не бажаю принижувати своє високе мистецтво надто низькою оплатою — чи багато візьмеш зі злидарів!

— Чи візьметесь ви лікувати цим своїм магнетизмом мене? — питається мер.

— Сер, — кажу я, — всюди, де мені випадає бувати, я стикаюся з перепонами з боку офіційної медицини.

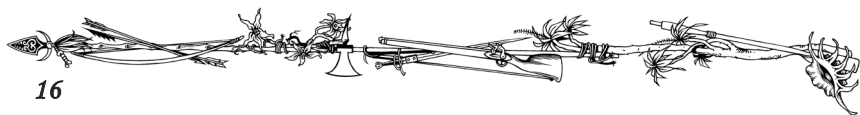
¹ Міркування, що формулюють початкове поняття.

² Рослина, яку використовують у медицині.

³ У Давній Іудеї — вища релігійна установа, а також найвищий судовий орган.

⁴ Одноманітні повільні рухи руками над обличчям хворого для введення його в стан гіпнозу.

Тому я не займаюся практикою, але задля порятунку вашого життя... Либонь, я все ж ризикну, втім, за однієї умови: ви, як мер, не зважатимете на відсутність у мене патенту.

— Про що ви кажете?! — белькоче хворий. — Тільки починайте скоріше, лікарю. Я відчуваю, як знову підступає жорстокий напад болю!

— Мій гонорар становить двісті п'ятдесят доларів, — мовлю я, — лікування потребуватиме двох сеансів.

— Чудово, — зголошується мер, — я готовий заплатити. Невже моє життя не варте цих грошей!

Я сів ув узголів'ї хворого і втупився в нього пронизливим поглядом.

— А зараз, сер, — відкарбував я, — намагайтеся відвернути увагу від своєї хвороби. Ви цілком здорові. Уявіть собі, що у вас немає ні серця, ні суглобів, ні шлунку, ні печінки — геть нічого. Ви не відчуваєте ані найменшого болю. Скажіть щиро — адже ви помилялися, вважаючи себе хворим? Отож біль, якого ви ніколи не відчували, полишає ваше тіло.

— Авжеж, лікарю, чорт забирай, мені й справді ніби полегшало, — мовить мер. — Прошу вас — брешіть і далі, ніби я здоровий і в мене немає ніякої пухлини в лівому боці. Схоже, ще трохи, і мене можна буде підвести в ліжку і подавати сніданок.

Я зробив ще кілька магнетичних пасів.

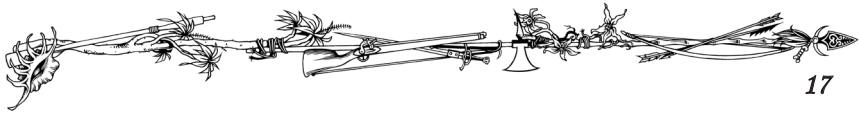
— Ну, от, — кажу, — запалення спадає. І набряк правої лопаті перигелія¹ помітно зменшився... Ваші очі заплющуються. Сон долає вас. Перебіг хвороби тимчасово перервано. Спати!..

Тут мерові очі склепились, і він дав хropaка.

— Зверніть увагу, містере Тідл, — мовлю я, — на дивовижні можливості сучасної науки.

---

¹ Найближча до Сонця точка орбіти планети.

— Бідл, — виправляє мене він. — Коли ж відбудеться другий сеанс для остаточного зцілення дядечка, докторе Ху-Пу?

— Вуф-Ху, — своєю чергою виправляю я. — Завтра, об одинадцятій ранку. Коли містер Бенкс прокинеться, дайте йому вісім крапель скипидару на склянку води і два добрячі фунти¹ біфштекса. Бувайте здорові! — відкланявся й пішов собі.

Наступного ранку я прибув точно у призначений час.

— То що, містере Рідл, — спитав хлопця дорогою до спальні, — як почувається ваш дядечко?

— Мені здається, йому значно краще, — відповідає той.

Справді, і з кольором обличчя, і з пульсом містера Бенкса все було гаразд. Я провів другий сеанс, після якого хворий запевнив, що болі зникли.

— Чудово, — кажу я, — ще зо два дні постільного режиму, і ви одужаєте остаточо. Вам пощастило, що я нагодився до Фішермен-Голла саме тепер, бо жодні засоби, до яких вдається офіційна медицина, вже не змогли б вас урятувати. Тепер, коли доведено, що ваша хвороба — лише самонавіювання, поговорімо про приємніші речі. Наприклад, про мій гонорар. Одразу попереджаю: чеки я не беру, тільки готівку.

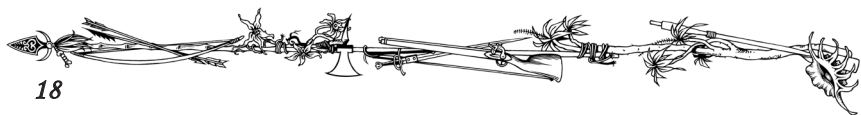
— О, так, так! — Мер дістає гаманець із-під подушки, відлічує п'ять п'ятдесятидоларових папірців, проте чомусь не поспішає віддавати їх мені. — Бідле, візьміть у лікаря розписку.

Я надряпаю розписку, і мер вручає мені гроші, які я ховаю до потайної кишені.

— А тепер робіть свою справу, сержанте, — промовляє мер, усміхаючись, як цілком здоровий.

І містер Бідл кладе руку мені на плече:

¹ Одиниця маси, у США дорівнює 453 г.

— Вас заарештовано, лікарю Вуф-Ху, чи то пак Джеффе Пітерс, за незаконне курування¹ хворих без відповідного дозволу. Так заведено в нашій країні.

— Хто ви такий? — запитую приголомшено.

— Я вам зараз скажу, — промовляє мер, сідаючи на ліжку без сторонньої допомоги. — Містер Бідл — детектив, який працює на Медичне товариство штату. Він ішов вашим слідом у п'ятьох округах і з'явився в мене три дні тому з проханням про допомогу. Ми разом розробили план, як схопити вас на місці злочину. Гадаю, відтепер ваша шарлатанська практика в наших краях закінчилася раз і назавжди, містере пройдисвіт! Хоч яку б хворобу ви в мене знайшли, це точно не буде розм'якшення мозку! — зареготав Бенкс.

— Он воно що! — кажу я. — Отже, детектив?

— Атож, — відповідає Бідл. — І мій обов'язок — негайно здати вас шерифові округу.

— Ну, це ще подивимося! — хапаю я цього Бідла за горлянку і мало не викидаю з вікна.

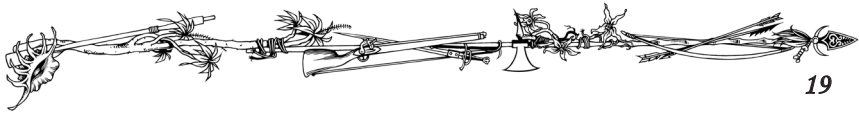
Проте він вихоплює револьвер, тицяє ним мені під щелепу, таким чином змушуючи мене вгамуватися. Потому з гучним клацанням замикає на моїх руках кайданки, обшукує мене й витягає з потайної кишені ті-таки щойно одержані гроші.

— Свідчу, — заявляє він, — це ті самісінькі банкноти, що їх номери ми з вами допіру записали, містере Бенкс. Я передам їх шерифові, а він негайно надішле вам розписку. Вони фігуруватимуть у суді як речовий доказ.

— Не заперечую, містере Бідл, — посміхається мер, а далі повертає голову до мене. — А ви, лікарю Вуф-Ху, чому не скористаєтеся своїм персональним магнетизмом, щоби позбутися кайданків?

---

¹ Лікування (*заст.*).

— Ходімо, сержанте, — я намагаюся не втрачати гідності. — Нема ради цьому. Мушу підкоритися.

А вже в дверях обертаюся до містера Бенкса і, потрясаючи скутими руками просто себе, відкарбовую:

— Хай там як, сер, а невдовзі ви самі переконаєтеся, що персональний магнетизм — величезна сила. Ви навіть не уявляєте, наскільки величезна. І вона, так чи інак, переможе.

Щира правда, до речі: магнетизм таки переміг. Щойно ми вийшли за ворота, я кажу детективові:

— А тепер, Енді, мерщій зніми з мене ці залізяки, бо на нас уже люди витріщаються...

Ви вже, напевно, здогадалися, що то був не хто інший, як Енді Таккер. А що він у нас неабиякий вигадько, то й уся ця вистава — справа його рук.

Отак розжилися ми грошенятами для свого спільного бізнесу.

ТРЕСТ, ЩО ЛУСНУВ

— Усякий трест не без слабкого місця, умгу... — якомсь замислено мовив Джефф Пітерс.

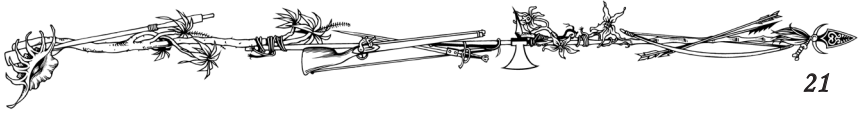
— Досить абсурдне зауваження, — відгукнувся я, — те саме, що стверджувати, ніби «всі полісмени в кашкетах».

— Ані подобини, — обурився Джефф. — Полісмен не має жодного стосунку до тресту. Мое зауваження — в певному розумінні квінтесенція. Суть у тому, що трест, хай чимось і схожий на яйце, водночас і не схожий. Бажаючи розбити яйце, ти робиш це ззовні. А трест... єдиний спосіб зруйнувати його — зробити це зсередини. Сидиш собі тихо-мирно, доки пташеня, вилуплюючись, рознесе всю шкаралупу вщент! Атож, сер, кожен трест носить у лоні насіння своєї погибелі — як той член республіканської партії, який ні сіло ні впало раптом проголошує себе кандидатом у губернатора Техасу...

Я жартома спитав Джеффа, чи не доводилося йому за всю свою строкату, смугасту і картату кар'єру очолювати підприємство, яке могло б називатися трестом. І на мій подив, він таки підтвердив, що теж не уникнув того гріха.

— Один-єдиний раз, — із гіркотою визнав він. — І ніколи печаткою штату Нью-Джерсі не скріплювався документ, який забезпечував би надійнішого законного способу грабунку ближніх. Усе йшлося нам у руку: час, вода, вітер, поліція, цілковита монополія на цінний продукт, украй необхідний споживачам. До того ж наша схема була бездоганною, і жоден борець із монополізмом не зумів би знайти в ній найменшої вади. Порівняно з нею нафтові обладки Рокфеллера не більш ніж дрібні справи гендляря, який торгує гасом у хутірській лавці. Та все ж ми збанкрутували...

— Якись несподівані перешкоди? — поцікавився я.

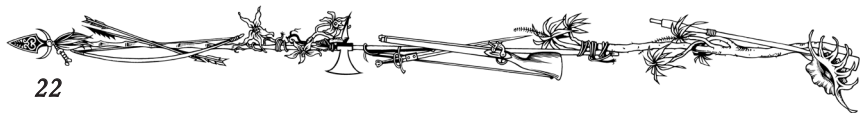

— Ні, сер. Усе сталося саме так, як я сказав... Ми самі себе згубили... Чистої води самоліквідація. Яблучко виявилось з червоточиною.

Я вже розповідав, що ми кілька років поспіль були партнерами з Енді Таккером. А він був мастак до всяких хитрощів і сприймав за особисту образу кожен долар не в своїй руці, якщо не мав змоги ним заволодіти. До того ж Енді був освіченим і тримав у голові силу-силенну корисної інформації. На будь-яку тему він міг годинами розводитися не згірше за університетського лектора. І не існувало такої афери чи шахрайства, що їх він не спробував би. Згадати хоча б його лекції про Палестину, які Енді доповнював світлинами зі з'їзду закрійників в Атлантик-Сіті, зробленими чарівним ліхтарем. Чи постачання до Коннектикуту цілого океану підробленого спирту, виготовленого нібито з мускатних горіхів.

Словом, якось навесні нам з Енді випало побувати в Мексиці, позаяк один бізнесмен із Філадельфії сплатив нам дві з половиною тисячі доларів за половину акцій срібної копальні в Чіуауа... Ні-ні, та копальня таки існувала, з цим усе було гаразд. Друга половина акцій коштувала щонайменше двісті чи триста тисяч доларів, і мені завжди кортіло дізнатися, хто був справжнім власником тієї копальні.

Поворітьма, вже у Сполучених Штатах, ми з Енді застрягли в одному містечку в Техасі, на березі Ріо-Гранде. Називалося воно Бердстаун, тобто Пташине Місто, але його мешканцями були аж ніяк не пташки небесні. Населення — дві тисячі душ, здебільшого чоловіки. Частина з них були скотопромисловцями, деякі тільки те й робили, що різалися в карти, частина — баришували кіньми, було й чимало охочих підробити контрабандою. Ми оселилися в готелі, який являв собою щось середнє між книжковою шафою і дірявою оранжереєю, і щойно влаштувалися в номері,

як почалася злива. Про такі зазвичай кажуть: безодні небесні розкрилися.

Ми з Енді не великі гуляки і байдужі до чарки. Однак у містечку було три салуни¹, і всі його мешканці цілісінький день, ще й добру половину ночі вешталися цим зачарованим трикутником, не маючи змоги вирватися з нього. Отож тут ніхто не потребував порад щодо того, як краще розпорядитися своїми грішми.

Третього дня злива нібито трохи вщухла, і ми з Енді вирушили за місто оглянути його околиці з наслідками стихії. Бердстаун лежить між Ріо-Гранде та широкою улоговиною, якою річка протікала колись. І тепер, коли річка набрякла від дощів і, здавалось, ось-ось вийде з берегів, розмита гребля, що відділяла її від старого русла, ледь стримувала велику воду.

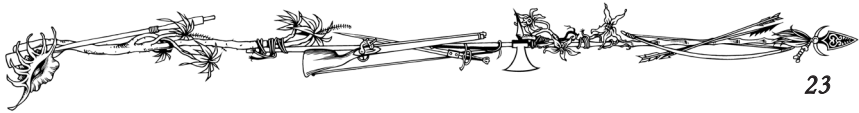
Енді довго роздивлявся цю греблю. Його жвавий розум ніколи не дрімав, і за деякий час, там-таки, мій напарник видав мені свою геніальну ідею. От тоді ми й заснували трест, а повернувшись до міста, заходилися втілювати ідею в життя.

Спершу ми пішли до найбільшого салуну, що мав назву «Синій змії», і купили його з усім потрухом. Це коштувало нам тисячу двісті доларів. Відтак подалися до бару мексиканця Джо, погомоніли про те-се й придбали його за п'ятсот. Третій салун нам продали всього за чотириста.

Наступного ранку, ледь продерши очі, Бердстаун виявив, що перетворився на острів. Ріо-Гранде прорвала греблю й ринула в старе русло. Місто зусібіч оточили бурхливі водяні потоки. А дощ періщив безперестанку. На північному заході висіли важкі хмари — передвісники того, що найближчими двома

---

¹ Традиційна назва американських барів, що існували в західній частині країни за часів Дикого Заходу.

тижнями погода не зміниться. Але не це стало найгіршим лихом для містян.

Отже, наш Бердстаун випурхнув із гнізда, почистив пір'ячко і звично пострибав похмелятися. Проте бар мексиканця виявився зачинений, другий — так само. Ось тоді з усіх спраглих горлянок вихопився несамовитий крик, і натовп ошелешених містян прозогом кинувся до «Синього змія».

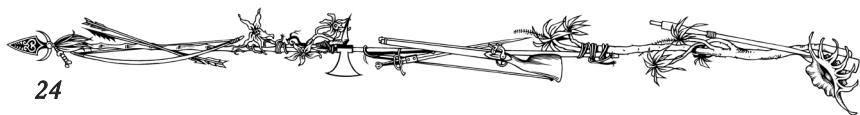
І що ж вони там побачили?

За стійкою — Джефф Пітерс, глянути на нього — справжній глитаяка-спрут із восьмизарядними кольтами обабіч. Зразу видно, що цей чолов'яга готовий вам видати здачу за першою вимогою, чи то монетою, чи то кулею — байдуже. У закладі орудують три бармени, а на стіні — десятифутове гасло: «Склянка випивки — долар». За касою очікувально сидить Енді, виряджений у шикарний костюм, із чудовою сигарою в зубах. На місці й начальник міської поліції з двома підопічними: трест пообіцяв усім охоронцям дарове частування.

Отже, сер, за якихось чверть години Бердстаун утямив, що опинився в лабетах. Ми очікували опору, невдоволення, проте якось усе обійшлося. Містяни зрозуміли: подітися їм нікуди. До найближчої залізничної станції тридцять миль, вода в річці спаде щонайраніше за два тижні, і доти годі й думати про переправу. Ні, вони, звісно, вилаялись, але цілком чемно, а відтак на стійку посипалися срібні долари, і так утішно нашим вухам було чути той передзвін, мов найприємнішу гру на ксилофоні.

А що півтори тисячі мешканців Бердстауна, як уже відомо, були чоловіки, так би мовити, необачливого віку, тож, аби не врізати дуба від нудьги та неробства, більшість із них потребували від трьох до дванадцяти склянок на день. А єдиним місцем, де вони могли їх отримати, залишався салун «Синій змії». Краса

і простота ідеї, яку належним чином може оцінити лише справжній шахрай, — от що це було.

До десятої ранку бурхливий потік срібних монет, що досі нестримно наповнював касу, трохи обмілів. Але, вийшовши на ганок, я побачив довжелезну чергу з щонайменше двох сотень наших клієнтів, яка починалася перед відділенням міського банку й позиковою касою і хвоста якої не було видно. Я зрозумів: усі вони заклопотані одним — де взяти нову порцію доларів, що їх тут-таки висмокче з них наш ненаситний спрут, чи то пак трест, називайте його як заманеться.

Опівдні всі розійшлися по домівках обідати, як і пасує порядним людям. Скориставшись затишшям, ми відпустили попоїсти й своїх барменів, а самі заходилися рахувати виручку. Виявилось, що за сьогоднішній ранок ми заробили тисячу триста доларів. Отже, ще за два тижні такої водяної облоги Бердстасуна — і ми матимемо стільки грошей, скільки стане на купівлю ферм для всіх доброчесних злидарів Техасу за умови, що земельні ділянки вони придбають власним коштом.

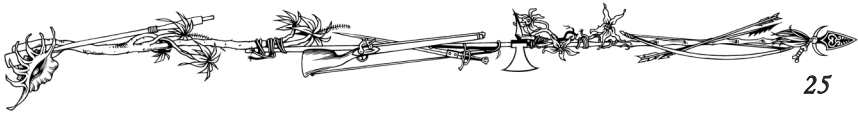
Енді розпирало від пихи неймовірно — це ж бо був його план. Він зліз із вогнетривкої каси, розкурих найдовшу з сигар, що були в салуні, й мовив:

— Джеффе, я думаю, в усьому світі не знайти кращих кровопивць-експлуататорів, винахідливіших здирників і гнобителів чесних контрабандистів-трудящих, як торговий дім «Пітерс, Таккер і Сатана». Здається, ми добряче витрусили кишені наших споживачів. Так чи ні?

— Авжеж, — киваю я. — Тож і виходить, що нам не лишатиметься нічого іншого, як грати в гольф чи нап'ясти на себе шотландські кілти¹ й гайнути з гончакми полювати на лисиць. Схоже, фокус із випивкою вдався. І це мені до душі.

---

¹ Традиційні шотландські чоловічі спідниці.

Тут Енді наливає собі скляночку нашого чудового ячмінного і перехиляє її єдиним духом, як так і треба. Відколи ми з ним працювали разом, я вперше бачив, щоби він пив.

— Уважай за узливання богам, — каже він.

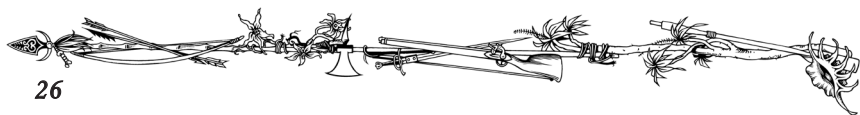
Ушанувавши належним чином ідолів комерції, він ковтнув іще скляночку — за успіх нашої справи. А далі — як прорвало... Вкинувши до рота перші дві, він випив за всю світову промисловість, і то не проминув не тільки досягнень Тихоокеанської залізниці, а й різної дрібноти на зразок маргаринового концерну, синдикату поліграфістів чи федерації шотландських гірників.

— Пригальмуй, Енді, — кажу йому, — це, звісно, дуже добре, що ти п'єш за здоров'я споріднених нам монополій, але дивися, хлопче, не перехопи через край. Ти ж знаєш — наші всесвітньо відомі й такі осоружні всім бізнесові акули та мільярдери не вживають нічого міцнішого за чай із сухариками.

Енді сховався за перебірку, вигулькнув звідти в парадному костюмі й продовжив цмулити віскі. Його погляд став грайливо-врочистим, і водночас у ньому з'явився якийсь гордовитий виклик. Страх як не сподобався мені цей погляд! Я спостерігав за Енді з тривою, не знаючи, якою мірою віскі знепутить мого напарника. Існує дві речі, наслідок яких неможливо передбачити: коли чоловік вип'є вперше, а жінка — востаннє.

Наступну годину Енді одне робив — прикладався до пляшки. І хоча зовні зберігав цілком пристойний вигляд і навіть примудрявся не хитатись, я відчував, що всередині він тепер — суцільний сюрприз, від якого невідомо чого очікувати найближчим часом.

— Джеффе, — нарешті заявляє він мені, — ти знаєш, хто я такий? Я ж-живий в-в-вулканічний кратер, от.

— Це видно неозброєним оком, — похмуро відповідаю йому.

— Атож, іще й вогнедишний. З мене так і пашисть вогнем земних надр, а всередині аж клекоче від слів, що рвуться назовні. Міриади фраз, здається, розривають мене на частини, і я не вгамуюся, доки вони не знайдуть виходу в якійсь історичній промові. Зелений змії робить мене прихильником благородного мистецтва риторики.

— Найгірше, що може бути, — кажу я.

— Від самого дитинства, — гне своєї Енді, — алкоголь будив у мені пристрасть до декламації. Та що там дитинство! Навіть за часів другої виборчої кампанії Біллі Браяна мені наливали три порції джину, і я, бувало, проголошував із трибуни промови про грошову реформу на дві години довше за самого кандидата.

— Якщо тобі несила припнути свого язика, — мовлю я, — іди до річки і вправляйся в красномовстві скільки заманеться. Пам'ятається, в Давній Греції вже був один такий старий базікало¹ — забув, як його звали, — що дер свою горлянку на березі моря.

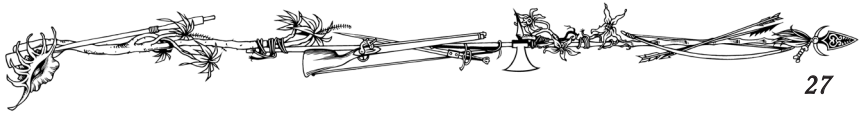
— Ні, — не погоджується Енді, — мені потрібні слухачі, публіка. Я мушу зібрати аудиторію і вгамувати свою ораторську сверблячку перед нею, інакше почуватимуся зібранням творів у палітурці з золотими берегами, яке роками стовбичить на загорошеній полиці.

— І на яку ж тему ти бажав би розводитися? — запитуюсь. — Є в тебе бодай тези?

— Тема? — перепитує невгамовний Енді. — Будь-яка. Я знаюся практично на всьому. Можу говорити про російську імміграцію, про поезію Кітса, про нові тарифи, про кабільську словесність чи про водостічні

---

¹ Ідеться про Демосфена, одного зі знаменитих ораторів античності.

труби — і запевняю тебе: мої вдячні слухачі то пускатимуть сльози, то реготатимуть.

— Гаразд, Енді, — кажу йому. — Якщо вже геть несила терпіти, йди надвір та всолоди своєю вченістю вухо якомусь нещасному обивателеві. Ми тут і без тебе впораємося. Містяни незабаром повернуться з обіду, а солонина з бобами, як відомо, спричинює спрагу. Гадаю, до півночі матимемо ще з півтори тисячі.

Послухавшись мене, Енді виходить із салуну «Синій змії». Краєм ока я помічаю, що він зупиняє на вулиці якихось перехожих і заводить із ними балачку. Не минуло й десяти хвилин, а круг нього вже зібрався гурток людей. Невдовзі бачу: він стоїть на розі, натхненно про щось говорить і розмахує руками, а перед ним уже чималенький натовп.

Потім він обернувся і почимчикував, не припиняючи щось виголошувати. І весь натовп потягся за ним головною вулицею, обростаючи новими й новими перехожими. Найбільше це нагадувало той старий фокус, коли один спритник так награвав на своїй дудці, що врешті вивів за собою з міста всіх дітлахів¹.

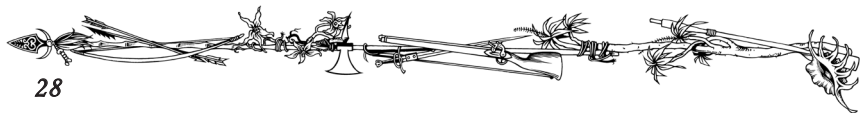
Пробило першу, потім другу й третю по обіді, а жодна пташка так і не залетіла до нашого салуну. На вулицях порожньо, вештаються мокрі кури, та часом котра жіночка метнеться до крамнички. А дощик тим часом починає вщухати.

Аж ось якийсь чоловік зупиняється біля нашого ганку, намагаючись відчистити з чобіт пуди налиплої на них грязюки.

— Що діється, містере? — питаюся. — Іще зранку веселий і безтурботний Бердстаун тепер нагадує руїни Вавилону, камінням якого повзає самотня ящірка.

---

¹ Ідеться про Гамельнського Щуролова — музику, якому влада Гамельна відмовилася виплатити винагороду за позбавлення від щурів. За це він чарами вивів усіх дітей із міста й згубив їх.

— Усе місто, — відказує він, — зібралось на вовняних складах у Сперрі і слухає промову вашого друзяки. Що й казати, у цього хлопця добряче виструганий язик щодо різних високих матерій.

— Он воно як, — кажу. — Ну, сподіваюся, що він усе-таки зрештою зупиниться на перерву, бо від його промов уже страждає бізнес.

Уже звечоріло, але до нас не рипнувся жоден собака. О пів на сьому два мексиканці на своєму віслиюку привезли розпластаного, ледь живого Енді, п'яного, як чіп. Ми насилу вклали промовця в ліжку, хоча він іще довго щось белькотів, відбивався й розмахував руками.

Я замкнув касу й подався з'ясовувати, що трапилося. Дорогою зустрів чоловіка, який охоче розповів мені все, як було. Виявляється, Енді теревенив дві з гаком години не зупиняючись. І то була найкраща з усіх промов, що їх, якщо вірити цьому чоловікові, будь-коли чули не тільки в Техасі, а й в усьому світі.

— І про що ж він говорив? — уже здогадуючись і холонучи від того здогаду, спитав я.

— Та про шкоду пияцтва, про що ж іще, — була відповідь. — А після його промови всі бердстаунці підписали папір, що протягом року не вживатимуть ані краплі спиртного...

РОЗВАГИ СУЧАСНОГО СЕЛА

Щоразу, коли Джеффа Пітерса просиш розказати про якусь із його авантур, він починає запевняти, що його життя одноманітне й бідне на пригоди. Та якщо непомітно заманити його, він упіймається неодмінно. Тож і доводиться мені пускатися на ті чи інші хитрощі, аж доки мій приятель таки купиться на котрусь і розговориться.

— Я помітив, — якось звернувся я до нього, — що серед західних фермерів, попри їхню очевидну можливість, знову точаться розмови про націоналізацію залізниць.

— Атож, сезон такий, — відповів Джефф, — життя вирує. Щось пориває тими фермерами, оселедець і тріска пруть незліченними косяками, живицею сльозяться соснові стовбури, а на річці Конемо скресла крига. Якось я подумав: от, нарешті переді мною фермер, бодай трішки не схожий на своїх колег. Але Енді Таккер дуже легко довів мені, що я помиляюся. «Фермерська доля — до смерті бути простаком, — мовив Енді. — Фермер — той, хто вибився в люди всупереч усяким політичним баламутам, котируванням¹ і балотуванням². І я гадки не маю, хто б іще дався нам себе ошукати, якби не було фермера».

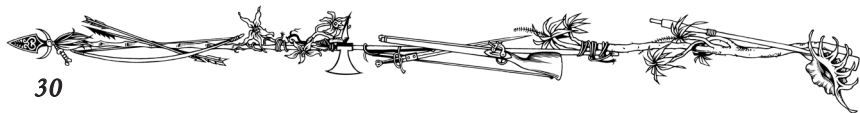
Одного ранку прокинулись ми з Енді, а в нас у кишнях на двох аж шістдесят вісім центів. Було це в готелі, у Південній Індіані.

А як ми там напередодні зіскочили з потяга, я й описувати не хочу. Страшно й згадувати, бо потяг їхав повз якесь село надзвичайно швидко, тож із вікна вагона нам здалося, ніби то салун, а коли ми опинилися на землі, виявилось, що це дві різні речі: аптека

---

¹ Визначення продавцем або покупцем ціни товару.

² Ухвалення питання голосуванням.

та цистерна з водою, до того ж віддалені одна від іншої на два квартали.

Питаєте, якого біса нам було стрибати з потяга на повній швидкості? Ну, тут були замішані годинничок із фальшивого золота, ще й партія діамантів з Аляски, які нам не вдалося вчасно збути по той бік кордону штату.

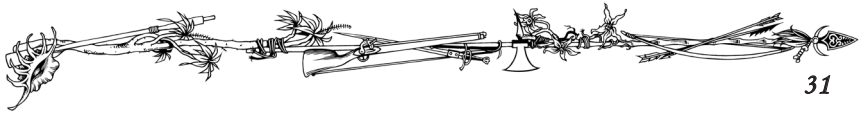
Отож прокинувся я від півнячого крику, потягнув носом — пахне чимось схожим на азотно-соляну кислоту. Нараз у долішнім поверсі грюкнуло так, ніби впустили щось важке, і хтось із серцем чортинувся.

— Гей, Енді, — кажу я, — вище носа! Ми ж у селі. Там, унизу, вже хтось випробовує фальшиві золоті зливки, чув, як гепнуло? Ходімо, заберемо у фермера те, що нам належить за всіма правилами. Обшахраємо його трохи — і драла!

Фермерів я завжди сприймав як такий собі резервний фонд. Щоразу, коли мої справи підупадають, я простую до найближчого перехрестя, там чіпляю на ходу пальцем, мов гачком, фермера за шлейку, натуркую йому повні вуха своєї плутні, нашвидку ревізую його майно, одразу віддаючи весь непотріб власникові: ключа, мантачку на косу, якісь папірці, важливі тільки для нього, — і мовчки йду собі геть. Певна річ, ми з Енді не вважали фермерів за серйозну здобич, бо здебільшого займалися справами вартісними, та часом, як-то кажуть, у степу і хрущ м'ясо: ми мали певний зиск і з них, як іноді навіть для ділків із Волл-стрит буває корисним міністр фінансів.

Зійшовши донизу, ми виявили, що потрапили в прегарну землеробську місцевість. За дві милі на пагорбі в затінку дерев виднів великий білий будинок, а навколо нього — різні аграрні флігелі, комори, корівники, вигони й пасовища.

— Чия це садиба? — спитали ми власника готелю.

— Це — обійстя, а також лісові, земельні, садові та лучні угіддя одного з найшановніших наших фермерів, містера Езри Планкетта.

Зоставшись з Енді після сніданку з вісьмома центами капіталу на двох, ми спробували скласти гороскоп цього латифундиста.

— Краще мені піти до нього самому, — запропонував я. — Двох проти одного фермера забагато. Це як стріляти картеччю по кроликах.

— Гарзд. — Енді не заперечував. — Я теж люблю грати чесно, хай навіть супротивник — городник. Але на яку наживку ти збираєшся загачувати цього Планкетта?

— Байдуже, — кажу. — Згодиться будь-що. Либонь, прихоплю з собою квитанції про сплату прибуткового податку, рецепт приготування конюшинового меду з кисляку та яблучної шкірки, а ще — бланки замовлень Мак-Гаффових читців¹, які потому виявляться Мак-Корміковими механізмами для женців. Не зайвим буде і кишеньковий зливочок золота з разком перлів — отим, що ми з тобою знайшли у вагоні, і...

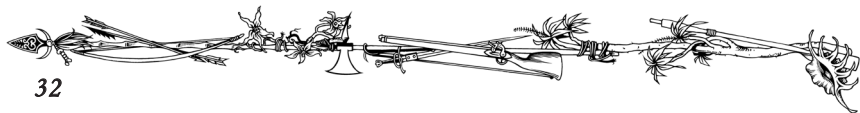
— Цього досить, — спиняє мене Енді. — Але пильнуй, Джеффе, щоби цей кукурудзолуб не впхав тобі брудні чи старі кредитки. Це справжня ганьба для аграрного департаменту та міністерства фінансів — якими запаскудженими папірцями розраховуються з нами деякі фермери.

Отже, я йду до прокатної стайні і випозичую шарбан² — добре, що плати наперед із мене, джентльмена пристойної зовнішності, не питають. Підкочую до ферми, припинаю коня. Бачу — на східцях ґанку сидить фертик у кашкеті для гольфу, весь такий — білосніжний

¹ Серія книжок, що правила за підручники в американських школах від середини XIX до середини XX сторіччя.

² Легкий однокінний двоколісний візок.

костюм, рожева краватка, перстень із діамантом. «Не тутешній, дачник, мабуть», — думаю собі і питаюся:

— Чи можу я побачити містера Езру Планкетта?

— Ви його вже бачите, — каже ферт. — Нащо він вам?

Я аж остовпів із подиву. У голові крутилися ті куплети з водевілю, знаєте ж, про «чоловіка з мотикою». Ось, виходить, він який. Досить було пильніше придивитися до цього фермера в рожевій краватці, щоби стала очевидною вся безперспективність наміру вибити з нього бодай гріш за допомогою тих дурниць, що їх я прихопив із собою. З однаковим успіхом можна було намагатися дитячою хлопавкою рознести вщент сейф Першого Національного банку.

Він глянув на мене скептично й мовив:

— Ну, кажіть, із чим прийшли. Бачу: ліва кишенька вашого піджака якось дивно віддута. То золотий зливочок її так відтяг, еге? Давайте-но його сюди, цегла мені потрібна. Скажу зразу — мене не цікавлять байки про закинуті срібні копальні.

Почуваючись цілковитим бовдуром, я все ж дістав із кишені свій зливочок, ретельно загорнутий у хустинку. Фермер зважив його в руці, плямкаючи губами, й каже:

— Долар вісімдесят центів. Згода?

— Таж свинець у цім золоті і той вартий більшого, — відказав я з гідністю і сховав зливочок назад до кишені.

— Як знаєте... Я хотів купити його для колекції, яку почав збирати. Минулого тижня я вже придбав чудовий екземпляр. Просили п'ять тисяч, а вийшов він мені два долари і десять центів.

Аж ось із дому почулося дзеленчання телефона.

— Прошу до господи, — каже фермер. — Подивіться на мою нору. Іноді, знаєте, нудно самому. Це, мабуть, із Нью-Йорка телефонують.

Зайшли ми до вітальні, умебльованій не згірш як у біржовика з Волл-стрит: дубові конторки, два те-

ЗМІСТ

Арештант № 34 627	5
ЗІ ЗБІРКИ «ШЛЯХЕТНИЙ ШАХРАЙ»	9
Персональний магнетизм.....	10
Трест, що луснув	20
Розваги сучасного села.....	29
Кафедра філонтроматематики	38
Рука, що каламутить увесь світ	47
Шлюб як точна наука.....	54
Стрижений вовк	62
Совість у мистецтві	70
Хто вищий?	78
Поросяча етика	96
ОПОВІДАННЯ 1906—1910 РР.	109
Персики	110
Споріднені душі	118
Поки чекає авто.....	124
Пивничка і троянда	131
Пімієнтські млинці	138
Принцеса і пума.....	151
Вождь червоношкірих	159
Формальна помилка.....	173
Дороги, які ми обираємо	180
Останній листок	187
Дари волхвів.....	196
Перетворення Джиммі Валентайна	203
Російські соболі.....	214
Нова казка Шахерезади.....	222

Літературно-художнє видання

Серія «Бібліотека пригод»

**ГЕНРІ О.
Вождь червоношкірих**
Збірка

Для дітей середнього шкільного віку

Головний редактор *С. І. Мозгова*
Відповідальний за випуск *А. В. Альошичева*
Художній редактор *А. О. Попова*
Технічний редактор *В. Г. Євлахов*
Коректор *О. Є. Пилипенко*

Підписано до друку 21.04.2020.
Формат 84x108/32. Друк офсетний.
Гарнітура «SchoolBook». Ум. друк. арк. 12,6. + кольор. вкл.
Наклад 2900 пр. Зам. № .

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
Св. № ДК65 від 26.05.2000
61001, м. Харків, вул. Б. Хмельницького, буд. 24
E-mail: cop@bookclub.ua

Віддруковано у АТ «Харківська книжкова фабрика «Глобус»»
61052, м. Харків, вул. Різдяна, 11.
Свідоцтво ДК № 3985 від 22.02.2011 р.
www.globus-book.com

• за телефонами довідкової служби
(050) 113-93-93 (МТС); (093) 170-03-93 (life);
(067) 332-93-93 (Київстар); (057) 783-88-88

• на сайті Клубу: www.bookclub.ua
• у мережі фірмових магазинів
див. адреси на сайті Клубу або за QR-кодом

Надсилається безоплатний каталог

**Для гуртових
клієнтів**

Харків

тел./факс +38(057)703-44-57

e-mail: trade@ksd.ua

Запрошуємо до співпраці авторів

e-mail: publish@ksd.ua

Генрі О.

Г34 Вождь червоношкірих : збірка / О. Генрі ; адаптація і передмова А. Клімова ; пер. В. Верховеня ; худож. М. Курдюмов. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2020. — 240 с. — (Серія «Бібліотека пригод», ISBN 978-617-12-4214-2).

ISBN 978-617-12-7920-9

Авантюристи Сем і Білл шукають легких грошей. Для цього вони розробили ідеальний план викрадення сина впливового містера Ебенезера Дорсега — неабиякого дуки за мірками маленького містечка. Дочекавшись слушної нагоди, Сем і Білл хапають хлопця та ховають його в печері, сподіваючись отримати від багатенького батька викуп у 2000 доларів. Але малий, анітрохи не злякавшись, з головою поринає у пригоду, наче в захоплену гру. Хлопець проголошує себе Вождем червоношкірих і влаштує справжнє випробування для викрадачів, які тепер мають грати за його правилами...

УДК 82-32